

Πίστη, γνώση και κορωνοϊός.

Γράφει ο Ανδρέας Σταλίδης.

Στα πλαίσια του πολέμου αξιών οπισθοφυλακής, ο οποίος μαίνεται στην Ελλάδα τα τελευταία 25 χρόνια τουλάχιστον, εντάχθηκε με ιδιαίτερη σπουδή η συσχέτιση Θείας Κοινωνίας με τη μετάδοση του κορωνοϊού. Τέθηκε δηλαδή στον δημόσιο διάλογο ως μία ακόμη αφορμή να ξεδιπλωθεί μία επίθεση στην πίστη. Θα το πιάσω λοιπόν το νήμα από την υποτιθέμενη αντιπαράθεση πίστης και επιστήμης ή γνώσης ή λογικής. Διότι όσοι πιστεύουν, θεωρούνται μειωμένης αντίληψης ή ευάλωτοι σε παραμύθια.

Πίστη σημαίνει εμπιστοσύνη. Το περιέχει άλλωστε και η λέξη. Είναι δυνατόν να υπάρξει άνθρωπος χωρίς εμπιστοσύνη σε κάποιον ή σε κάτι; Ο άνθρωπος, ως κοινωνικό ον, θα έλεγα ότι είναι αδύνατον να συνάψει οποιαδήποτε σχέση αν δεν δείχνει εμπιστοσύνη. Δεν μπορεί να υπάρξει άνθρωπος χωρίς πίστη σε κάτι, ό,τι όνομα κι αν δίνει σ' αυτό.

Από πού πηγάζει η πίστη; εξ ουρανού, από μέσα μας ή από τον άλλον; Εγώ νομίζω από τον άλλον. Από τη γνώση και εμπειρία του άλλου. Πιστεύουμε, εμπιστευόμαστε, κάποιον που γνωρίζουμε. Τους γονείς μας, τους δασκάλους μας, τους φίλους μας, τους ανθρώπους μας. Στο εμπόριο λένε «αυτός έχει καλή πίστη», δηλαδή είναι άνθρωπος εμπιστοσύνης. Γνωρίζει η «αγορά», (απρόσωπος όρος μιν, η οποίος όμως απαρτίζεται από πρόσωπα), ότι ο τάδε έμπορος εκπληρώνει τις υποχρεώσεις του, και έτσι τον εμπιστεύονται όλοι. Ακόμα και όσοι δεν τον γνωρίζουν, μόνο με την καλή μαρτυρία των υπολοίπων.

Από τη ζωή μου στην δυτική κοινωνία του Ηνωμένου Βασιλείου, αν βγάλω ένα συμπέρασμα για τη διαφορά νοοτροπίας μεταξύ ημών και των Βρετανών, αυτό είναι ότι οι Έλληνες εμπιστεύονται το πρόσωπο και απεχθάνονται το απρόσωπο, ενώ οι Βρετανοί έχουν τα εφόδια να εμπιστεύονται το απρόσωπο. Δεν λέω ποιο είναι καλό και ποιο όχι, λέω τι συμβαίνει, κατά τη γνώμη μου. Εμπιστεύονται τον μηχανισμό που θα κινήσει το γρανάζι και θα του στείλει έναν γιατρό στο νοσοκομείο να τον φροντίσει. Είναι αδιάφορο ποιος ακριβώς είναι αυτός. Ούτε να τον βρεις για να τον ευχαριστήσεις δεν μπορείς. Θα μπορούσε κάλλιστα να είναι κάποιος άλλος. Ενώ εμείς, αν δεν δούμε το πρόσωπό του, αν δεν συναναστραφούμε μαζί του, έστω και λίγο, δεν θα τον εμπιστευθούμε εύκολα. Γι' αυτό και απεχθανόμαστε το απρόσωπο κράτος. Ποιος είναι το κράτος; Κανείς.

Όποιος πιστεύει στον Χριστό, πιστεύει και εμπιστεύεται την προηγούμενη γενιά, των πατεράδων του, που έκανε το ίδιο. Εκείνοι πίστευαν και εμπιστεύονταν την δική τους προηγούμενη γενιά. Αυτή η πορεία συνεχίζεται προς τα πίσω στον χρόνο μέχρι τους ανθρώπους οι οποίοι είδαν, άκουσαν, συναναστράφηκαν, μίλησαν, ακούμπησαν τον ίδιο τον Χριστό! Η πίστη πηγάζει από αυτή τη γνώση και εμπειρία. [Το παράδειγμα προέρχεται από τα βιβλία του Χ. Γιανναρά]

Από τη γνώση προκύπτει και το απρόσβλητο της Θείας Κοινωνίας. Ιοί και βακτήρια δεν πρωτοεμφανίστηκαν σήμερα στη γη. Επί πολλούς αιώνες οι άνθρωποι δεν διέκριναν καμία συσχέτιση μεταξύ τους. Ειδικά οι ιερείς με την κατάλυση στο τέλος, θα έπρεπε να είναι εμφανώς πιο επιρρεπείς σε πλήθος λοιμώξεων, σε καθημερινή βάση. Δεν είναι όμως.

Ο κορωνοϊός είναι πολύ εύκολα μεταδιδόμενος από άνθρωπο σε άνθρωπο. Ο κίνδυνος μετάδοσης από τον συνωστισμό σε οποιονδήποτε χώρο είναι πραγματικός και υπαρκτός. Από την Εκκλησία μέχρι το περίπτερο της γειτονιάς. Όχι όμως από το Σώμα και Αίμα του Χριστού.

Δημοσιεύθηκε στην Εστία, 16 Μαρτίου 2020.

Πηγή: <http://www.antibaro.gr/>